

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673030223632/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

kommet saa vidt? Du var da ikke», tilfoiede han næsten hviskende, «med paa den Vogn, som holdt ved Indgangen til Stien?»

»Jo jeg var, jo jeg var!» jamrede hun, idet hun vred sine Hænder. «O, min Gud, hvad skal dette blive til? Jeg løb fra dem, fordi jeg blev saa bange for en af de Herrer, som var med, og skjulte mig inde under Træerne paa Stien. Jeg var saa angst for ham og for mig selv og syntes, det var bedst, at jeg druknede mig. Men saa tænkte jeg paa, at jeg var -- O nei, jeg tør ikke sige Dig, i hvilken Tilstand af Skam og Fortvivelse jeg er. Lad mig gaac, lad mig være ene. Jeg daer ikke til at leve.»

Henry ilede efter hende, greb hende ved Armen og fulgte hende paany ned ad Stien.

»Hør nu, Laura,» sagde han alvorlig, »Du har handlet værre med Dig selv, end jeg kunde ane. Jeg bryder mig ikke om at vide, hvem Du har havt Omgang med i det sidste Aar, heller ikke hvorfor Din Fader har jaget Dig bort og behandlet Dig saa haardt. Du veed, at jeg har været Den, der har misbrugt Din Tro og Tillid til mig. Jeg kan nu mindre end nogensinde før taale at tænke derpaa. Du er ikke ond, Laura. Du er ikke fordærvet, og Alt kan blive godt endnu, dersom Du selv vil. Jeg kan ikke redde Dig fra Undergang, naar Du ikke selv ærligt vil det, men jeg kan redde Dig fra den Nød og Trang, som driver Dig derhen. Hør derfor paa mit Forslag, og svar mig oprigtigt derpaa. Vil Du forlade denne By med alle dens Fristelser og med alt Det, der fører Dig paa Afveje, saa vil jeg give Dig Midlerne dertil? Jeg vil skaffe Dig ud paa Landet hos venlige Folk, som ville bedømme Dig mildt, og behandle Dig som en af deres Egne. Jeg vil sørge for Dig i tre Aar, og skaffe Dig Alt, hvad Du behøver; men jeg gjør det kun under den Betingelse, at Du selv arbejder med, og den første Gang, Du falder fra, er det forbi mellem os.»

Hun saae op paa ham med et bedende Blik og sagde: »Skal jeg da ikke see Dig mere? Jeg vilde være saa lykkelig, naar Du blot engang imellem vilde tale med mig. Jeg føler mig saa ensom mellem Fremmede.»

»Nei,» svarede han bestemt, »det kan ikke skee. Du maa lyde mig ubetinget. Troer Du, at Du kan det?»

»Jeg veed det ikke,» hviskede hun sagte. »Den Gang jeg tjente hos Etatsraaden, gik Tiden saa roligt og saa stille; men siden jeg lærte Dig at kjende, kom der saa megen Længsel og Uro i mit Sind. Jeg syntes

tidt, at jeg maatte lære saa meget, for rigtigt at kunne forstaae Dig. Jeg længtes efter at blive saadan rigtig en fin Dame, saadan som dem, der kom til Etatsraadens, og som jeg tidt hørte Dig tale med. Jeg syntes saa tidt, at Du maatte komme til at holde mere af mig, dersom jeg kunde blive lige saa galant og oplært som dem. Du veed ikke, hvor det var svært for mig, naar jeg saae Dig tale eller danse med de fine Frøkener, mens jeg maatte gaae omkring med Theebakken for at byde Dig og de Andre. Husker Du, at jeg engang, blot fordi Du saae paa mig, væltede et Fad med Viingelee ned over den gamle Justitsraad, der sad i den lave, grønne Lænestol? Og husker Du, at jeg kastede Portnøglen ned til Dig i Etatsraadens Nathue, for at den ikke skulde klinge mod Steenbroen, og at jeg laante Dig hans Filtsko, for at Kjøkkentrappen ikke skulde knirke, naar Du kom tilbage efter at have fulgt de fine Frøkener hjem? Og kan Du saa huske den Aften, da Du faldt paa Trappen og greb for Dig i Mørket, og fik fat i Klokkestrengen, saa det kimeede over hele Huset? Gud, jeg seer endnu Etatsraaden staa i Kjøkkendøren med Nathue paa Hovedet, Lyset i den ene Haand og Kjøkkenøxen i den anden, mens Du allerede var langt borte!»

Hun loe ganske høit ved sine egne Ord og ved den Erindring, de frembragte. Henry saae bedrøvet paa hende, men hun vedblev:

«Hvorfor seer Du saa alvorlig ud? Hvad troer Du at de fine Frøkener vilde have sagt, dersom de havde vidst, hvad Du gjorde, naar Du havde fulgt dem hjem? O, min Gud, see blot!» fortsatte hun, da de i det Samme traadte ud paa Fortovet, og Skjæret af en nærstaaende Lygte faldt hen over dem. «Min Kjole er reven itu forneden, og jeg har faaet Vognsmørelse paa det nye Foraarsstykke, jeg har laant hos Caroline, og Fjederen paa min Hat er vist regnet heelt sammen. Jeg faaer vel nye Klæder af Dig, naar jeg skal ud paa Landet, ikke sandt, Henry?»

«Jo,» svarede han kort, «Du faaer Alt, hvad Du behøver. Lad os skynde os! Det er allerede seent, og det drypper endnu stærkt fra Træerne.»

Hun pluddrede og loe, medens de fortsatte Veien ind til Byen, og vedblev at kaste det ene Billede efter det andet ind i hans forpinte Sind. Endeligt standsede de i Bredgade ved den Port, der fører ind til Marmotkirken. Medens Henry søgte efter Nøglen, sagde han til hen-